

עולם האשה

שלומית
תענוג

אביבה
סיוט

רות
לישון ולטייל

דליה
בקוצר־רוח

מצפה ליום הזה — באימה או בשימחה? האם, לדעתך, משביע־רצון המצב כיום, לפיו מוטלים הילדים על כתפיך למשך חודשיים בשנה, בלי להתחשב אם את עובדת או לא — או שהיית מעוניינת בסידור שונה? „עולם האשה” פנה לכמה אימהות בשאלה:

כשבוע הבא מתחיל החופש הגדול. לפתע, תמצאי עצמך שוב, כמדי שנה, עם בית מלא ילדים צוהלים וחסונים, שמטרתם היחידה היא למצוא דרכים מחוכמות ומסמרות־שיער להוציא את עוד־המרץ שלהם, להעביר את חודשי החופש תוך כדי עניין וסיפוק ילדותי. כיצד את

החופש הגדול: סינוט?

עד הערב, וזה עוד טוב. אם יש חצי שעה שאין להם חברים בבית, או הם מוציאים לי את הנשמה שמשעמם להם, וכל אחד טוחב אותי למקום אחר. ואל תחשבי שהים מציל את המצב. כל רגע שאנחנו שם אני דרוכה כמו קפיץ. הילדים שלי בכלל לא

דליה ריכר, עקרת־בית, אם לכת (3) וכן (7): אני מחכה לחופש הגדול בקוצר־רוח. הורי גרים במושב, והבן הגדול נוסע אליהם, במקום לקייטנה. אנחנו גרים ברמת־גן, והי חיים במושב מהווים חידוש בשביל הילד.

המיפלצות שלי

נו ועלינו על האוטובוס — ישר הביתה. * * * וזה בעצם העיקר, חשבתי לעצמי. שהם חזרו הביתה בשלום. עצוב מאוד, אבל זהו המצב: כשהילדים יוצאים היום לטיול, הי דבר היחיד שמעניין אותי זה לראות אותם

הטיול השנתי של הכיתה של רוני ב־בבית־הספר נערך השנה לירושלים. לפי הי תוכנית היו צריכים לחזור ב־5 אחרי־הצהריים, אבל המחנכת הזהירה אותנו שאם הם יאחרו שעה, שההורים לא ידאגו. אז כשרוני התייצבה בפתח, עיפה אץ מאושר

מילא, שיצאו לסיולים - העיקר שיחזרו!

שלמים בחזרה. בלעתי אנחה קטנה שרצתה לברוח לי, והמחלנו לפרק את התרמיל. איי שם לאורך הדרך הצליחה רוני לאבד את הכובע שלה, אבל לעומת זאת היא החזירה הביתה את כל הסנדוויציים שלמים ובריאים. מה אומר ומה אדבר? רוני צופה כבר בחוסר־סבלנות לקראת הגימבורי, בעוד שישה שבועות. היא חולמת כבר על יום הפתיחה. גם אני — על יום־הסיום.

רת, בשמונה בלילה, לא דאגתי. הידיים רעדו לי קצת, אבל לא דאגתי. „שלום, אני מקווה שלא דאגתם בגלל שאיחרנו קצת”, הכריזה הגברת הצעירה ב־קלילות. „אל תשאלו, איזה כיף היה.”

* * * „טוב, לא אשאל”, ענית בקול די שקט, נדמה לי. „אני שואלת רק למה זה איחור של שלוש שעות.” „הוי, אמא, זה הכל בגלל הנהג שלנו. בהתחלה, תיכף כשיצאנו לדרך, הוא עלה על האיטנועה שעלייך הבצפר. אחרי־כך הוא גילה שחסר לו בניין, ונתקענו חצי שעה בתחנת־בניין. ובכניסה לירושלים עצר אותו שוטרי־חנייה בגלל שהוא שכח לשים שלט ילדים” על האוטו, וזה לקח עוד איזה חצי שעה. אבל את רוצה לדבר על שטריות או לשמוע מה היה בסיוול?”

„בטח, לשמוע.” „אז היה עולמי, וגם קצת עצוב. היינו בירושלים החדשה, והישנה, וראינו את כל המקומות, והמצבות, והמצבה היא לצנחני נים עם השטר הנקי עם הכנף השבורה, שם בירידה ליידי הכביש. והיינו בגבעת־החמשה, והלכנו בתעלות ובמחילות, ואז רק הבנתי את השיר, והיית צריכה לראות איך שהיינו כולנו כלי־כך שקטים שם, נורא התרשמנו. אחרי־כך נטענו לכותל־המערבי, והכנסנו לתוכו פתקאות, שיהיה שלום ב־ארץ ובעולם, ושאלף חייל יהודי לא ייהרג ולא ייפצע, ושהאבא של נירה, שניפצע ב־מילואים, יבריא מהר, והבנים ביקשו ש־מכני תלאביב ינצח בשבת ויקח את ה־אליפות, ואחיהם ביקשו את זה על הפועל תלאביב, וכאלה דברים. זהו, ואחרי־כך חזר

אליאן
עול, כמו לילד

יהודית
קצר מדי

דידי
שונאת מיסגרת

יודעים מה זה לשחק על החוף? גלים או לא גלים — הם מוכרחים להיות במים. או את כבר מתארת לך מה זה בשבילי.

כך יוצא שהחופש הוא טוב גם בשבילי וגם בשבילי.

* * *

רות שפר, מטפלת:

אני שמחה מאוד לקראת החופש. במשך השנה אני חייבת כל בוקר לקום מוקדם כדי להספיק להכין את שני הבנים, בגילים 13 ו־11, לבית־הספר. בחופש אני יכולה לישון כמה שאני רוצה. חוץ מזה אני יכולה לי לכת איתם לים, לטייל, ובכלל לבלות איתם יותר. בגיל הזה כבר בקושי רואים את הילדים כשהם בבית־הספר. בקיץ לפחות יהיה לי אותם קצת.

* * *

אביבה מיץ, עקרת־בית:

החופש הגדול הוא סיוט עבורי. יש לי שני ילדים שיהיו בריאים, אבל נודניקים גדולים. בחופש הגדול הבית אצלנו הוא כמו תחנת־רכבת. אומנם הם רק שבועיים, אבל תמיד יש אצלנו 10 ילדים, מהבוקר

